

masclista, organitzada pel Programa de seguretat contra la violència masclista del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació de la Generalitat de Catalunya. Juntament amb les responsables del Programa vam decidir recollir les aportacions de les expertes i els experts durant la conferència en el dossier d'aquest número de la *Revista Catalana de Seguretat Pública*, amb l'objectiu de donar continuïtat i contribuir al debat generat durant aquells dies.

Així doncs, al llarg d'aquestes pàgines, s'efectuen una sèrie de reflexions des del punt de vista de juristes, advocades, expertes en gènere, professores d'universitat i professionals de la seguretat, de les quals vull destacar les coincidències i els principals punts del debat actual.

En primer lloc, el dret a la llibertat i l'exercici dels drets polítics, socials i civils està íntimament relacionat amb el dret a la seguretat. Ara bé, entenent aquesta relació entre seguretat i llibertat allunyada de les concepcions que instrumentalitzen la seguretat per justificar, precisament, la restricció de llibertats individuals i col·lectives. El dret a la seguretat és el que ha de permetre ampliar l'exercici, en llibertat, de l'autonomia personal i la participació en la vida pública des de la igualtat i amb garanties.

En un segon lloc, però, coincideixen a observar que si bé la percepció de la inseguretat en l'espai públic és superior en les dones que en els homes, l'índex de victimització és, en canvi, superior en els homes que en les dones. Aquest fet, que en principi podria semblar positiu, amaga una sèrie de comportaments en les dones que demostren que l'ús que fan de l'espai públic és més limitat. És a dir, com que tenen una percepció de la inseguretat més aguda, es comporten amb més precaució i prudència i eviten determinats usos de l'espai públic. Hom podria preguntar-se per què. Doncs, perquè és en l'espai públic on el perill d'allò estrany, del desconegut és més imminent.

El problema, però, i en tercer lloc, és que malgrat que les dones viuen l'espai públic amb més restriccions i precaucions que els homes és en l'espai privat on tenen més probabilitats de ser víctimes de la violència i de l'abús, físic i psíquic. S'observa, doncs, una inconsistència entre el sentiment d'inseguretat envers allò extern, estrany, cap a l'altre, que pot tenir lloc en l'espai públic, i la realitat que té lloc en l'àmbit privat, veritable entorn on les dones poden patir més violència, amb l'agreujant i les contradiccions emocionals que suposa una violència exercida per aquells més propers i coneguts, amb qui es comparteixen sentiments i projectes de vida.

Per tant, es destaca el fet que les necessitats de seguretat en l'espai públic i privat entre homes i dones són diferents. El respecte cap a l'altre és un deure que ens implica a totes i a tots però pertoca als poders públics donar resposta als requeriments generats socialment i habilitar els instruments i les condicions necessàries per mantenir la convivència i la seguretat. El problema, però, és que mentre la intervenció d'aquests poders no es qüestiona en l'àmbit públic, on és mitjanament factible prendre mesures eficaces, la seva intervenció en l'àmbit privat es troba amb més dificultats, ja que és l'entorn on es desenvolupa allò més íntim i personal, cosa que, en principi, no hauria d'estar sotmès a cap control. Aquesta situació té com a conseqüència més important que recaigui sobre la dona, individualment o col·lectivament, el pes de la seva (des)protecció.

Sent conscients d'aquesta situació, la lluita contra la violència masclista esdevé una prioritat en les polítiques públiques de la seguretat. Per aquest motiu, en primer lloc és necessari crear un marc jurídic adient que estableixi l'actuació dels poders públics. Tanmateix, l'obtenció d'aquest marc jurídic per si mateix no és suficient. Cal que es facilitin els mitjans necessaris per a la creació d'una xarxa d'acció i atenció integral en la qual els diversos agents socials es coordinin efectivament i que generi la confiança suficient perquè, d'una banda, es visualitzi la violència a la qual estan sotmeses les dones i, d'altra banda, aquestes hi participin com a membres actius.

L'eradicació de la violència masclista no és una empresa fàcil. Aconseguir-ho significarà avançar cap a la igualtat i la llibertat, no només de les dones sinó també dels homes. La seguretat, des de la seva dimensió més social, està estretament relacionada amb la construcció d'un model de societat més justa i igualitària. I una societat més justa i igualitària serà aquella en què les dones pel fet de ser dones no estiguin sotmeses a cap tipus de violència.

Finalment, tanquem el número 20 de la Revista amb dos articles d'actualitat. El primer versa sobre el nou model català de gestió de la seguretat industrial, basat en la creació d'una xarxa en la qual actuen tots els operadors responsables de la seguretat industrial i del que es destaca la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. El segon, i també últim article d'aquest número, tracta sobre la planificació de les polítiques públiques de seguretat i els seus instruments, fent referència en concret als dos plans generals de seguretat aprovats fins al dia d'avui.